

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Misericordias Domini.

Cfej. 6, 1—4.

Škulste lěto je psched krótkim ke kónzeji šchło, nowe je šwoje wrota wotewriło. Tam džěczi, kotrež šchulu wopušcžichu, šo bychu do praktiskeho žiwjenja šastupile, do wučžby abo do šlužby, jow džěczi, kotrež šwój přeni škulski pucž džěchu, bojašliwe a tola we wješělym wocžakowanju. A tute kaž tamne staršchiska starosčž pschewodža, tak tež š našchim džěscžom budže, w zušym domje, pod wodženjom mišchtra, pod wóczłom wučžerja, we wutrobje tu próstwu, „šo by šo jemu derje šchło“. Woběmaj, staršchim kaž džěcžom, ma našche bibliske šłowo to a tamne prajicž. Kaž Mójsaš š hory Sinai tamnej dvě kamjentnej tašli šakonja šobu pschinyše, tak nam jow š hórki Golgatha dele šchescžijansku domjazu tašlu podawa. My mamy jeno wopomnicž:

Prěnjelij dvě kashni
šchescžijanskeje domjazeje tašle.

1. Prěnja kashni sa waš džěczi.
2. Druha kashni sa waš staršchich.

1. Wy džěczi, budže pošlušchne šwojimaj staršchimaj w tym šnješu, pišche šawoł. Wón pschi tym na šchulerjow a šchulečki špomina, kotrež, šchtož žiwnosčž a draštu nastupa, hišcžje zyle wot šwojeju staršcheju wotwišuja, ale tež na mlodženzow a mlode holzy, na mužow a žony, kotrymž je Bóh staršcheju hišcžje wostajil a wšchitkim wón psched woczi štaja nanowu a macžerńu dostojnosčž a nahladnosčž.

To je ša našch cžaš tak nušne. Š nastročženjom my wi-džimy, kak štej tuta dostojnosčž a nahladnosčž podrytej we wjele domach a štej wonej tež ša škulski cžaš hišcžje wobštałoj, š konfirmaziju, měni někotry šyn a někotra džowka, tež winowatosčž džěcžazeje pošlušchnosčžje špadnje. Młodženz šwój staršchiski dom wopušcžej; přenje cžašy w zušbje šu cžežke, jemu šo po domje štyšcžje, ale bóršy šo tajke žadanje w tym žiwjenju, kotrež jeho wobdawa a šo jemu škóncžnje lubi, šhubi. Ššchego porědscho wón staršchiski dom wopytuje a napošledk zyle wuwostanje. Džowka se šwojim nawoženjom na druge, zuse město cžežnje; nad šwojim nowym domom wona staršchiski dom šapomni. A tola šo džěczi nješmėdža mlodým rapakam runacž, kotrež tych starch wjazy nješnaja, hdyž šu š hnešda wulětałe. Šak šrudnje, hdyž my džěczi prajicž šlyšchimy: „Mojej staršchej mi nicžo njedataj; cžežodla dyrbił šo ša nimaj praschecž?“

Duž, wy džěczi, budže pošlušchne šwojimaj staršchimaj! Wšchitko, šchtož wy w šchuli abo we wučžbje abo w žiwjenju wonach nawuťnjecžje, njeje tak nušne a wažne, kaž to, šo wy w domje pošlušchnosčž pschecžiwu šwojimaj staršchimaj nawuťnjecžje a w tym wostanjecžje, tež hdyž wjazy w domje nješcžje. Pošlušchni byčž, je wašcha šchescžijanska pschilušchnosčž. A hdy by ta džowka hišcžje tak dušchna byla a šyn šebi wyšoke, nahladne měštno dobył, hdyž pošlušchnosčž pschecžiwu staršchimaj njeje, tam tež žane špodobanje šože njeje.

Wěšo pošlušchnosčž w tym šnješu dyrbi to byčž. To reka najprjedy: jeno tak baloko dyrbišch ty šwojimaj

starschimaj poslušny bycz, kaž jich kaseń i Bożej kasnju psches jene pschińdze. Hdžež starschej něščto žadataj, sčtož so i Bożej šwjatej wolu njesnješe, hdyž chzetaj wonaj šwoje džeczi i khanju abo ke franjenju abo i druhim nje-poczintkam samjescz, potom maja so džeczi teho džeržecz: „Nam so saleži, Bohu bóle poslušacz, dnžli człowjekam.“ Ale tamne „w tym Knjesu“ nam tež tón pucz pokáže, na kotrymž my poslušnosť nawuknjemy, mjenujzy w kłodženju sa tym Knjesom, w šhladowanju na njeho, kotryž je šam šwojimaj starschimaj w Nazarecze poslušny byl a je so hiščezze i kšchiza dele sa šwoju macz starak. „W tym Knjesu“, w tym pak tež samyšl leži, čehodla šmy my starschimaj poslušnosť winowaczi. Niž jeno tehodla, dofelž naš starschej na lětach, rosomje a šhonjenju psche-trjehja, ale dofelž je to Boža wola, dofelž Boža dostojnosť sady starscheju steji, dofelž je Bóh nanaj a maczeri šloty rječzas wokoło šchije powjeshnyl, i napišmom: „Čžesczče nana a maczer!“

My njedyrbimy nana a maczer jeno lubowacz; i temu hižom čžerjenje wutrobny człowjeka wjedže; my mamy jeju wjele bóle čžesczicz, t. r. jimaj šlužicz, jeju poslušacz, lubowacz a wjele do njeju džeržecz. A wobeju mamy čžesczicz: nana a maczer. Boža kaseń so i nohomaj tepze, hdžež so macz mjenje čžesczi; hdžež muž šwoju žonu psched džeczimi dele staja; hdžež žona nana i wutrobny džeczi wucžeri. A tute čžesczenje žane šymne, šwontne bycz nješmė, i wutrobny dyrbi wone pschińcz a so tež w tym šjewicz, so džeczó ženje ničó rošbudžaze nješapocznje bjes starschiskeho žohnowanja. Tež hdyž štaj starschej staraj a šlabaj a dživnaj abo hdyž džeczi w šwėczze wyschische pschińdu, — čžesczenje nana a maczerje dyrbi hač do jeju kónza tracž.

Tajke čžesczenje je „šdobne“, njeje jeno Bože wustajenje, kotryž je starscheju sa šwojeju šastupjerjom postajil, ale tež pschišlušnosť džakownosče. Starschimaj ma so džeczó pornjo Bohu sa čželo a žiwjenje, wschėdny khlėb a woczėhnjenje džakowacz. Kelko starosče a prózy maju starschi je šwojimi džeczimi, doniž wone wotrostke nješbu! Starschiska lubosč tež sa šabludženym džesczom dže, jejny dom je tež hlubofo padnjenemu džesczu hiščezze wotewrjeny. Niždže ty šwėrnishu lubosč njenamakach, hač w nanowym domje a pschi maczernej wutrobje.

Našchemu Bohu dyrbi wjele na tym ležecz, so by mjes starschimi a džeczimi wschitko prawje stało. Šchtwórtka kaseń je přenja a jenicžka, kotraž šlubjenje ma: „so šo čzi derje pónžze a ty dolho živy budžesh na šemi“. Pschecziwo woli starscheju čžinicž, je tyšazy sa jich žyle žiwjenje nješbožownych ščiniło, poslušnosť pał pschecziwo nim šo hiščezze ničtó kał njeje. Nanowe žohnowanje twari džeczom kšėže, maczerne poklecze je šašo potorha. Šchtóž w domje poslušnosť njenawukny, je pošdžišcho pod čžezkimi, hórłimi šhonjenjemi šo šhibowacz nawuknyčž dyrbjak. A sčtóz bėšche šwojimaj starschimaj napschecziwo nješmilny a šnano jeju šmjercž docžakacz njemóžesche, temu šo pošdžišcho wot jeho džeczi podobnje placz. Nječh tež sa druhich šwišowanje mjes kšostanjom a hrėchom pschezo šjawne njeje, temu, kotryž šchtrafu čžerpi, jeho šwėdomnje wobšwėdczi: Šchtož człowjek šyje, budže wón žnjecz. Ale bohobojasnosť je wschitkim wėzam wužitna. Šmilnosť a dobrotka sa poslušnym džesczom pónžžetej jeho žive dny. Boži měr jemu we wutrobje bydli a sčtož šapocznje, šo jemu derje radži; pschichod jašny psched nim leži. Š čžesczenjom šwojeju starscheju wón tež šwoje džeczi

i čžesczenju šebje šameho woczėhnje. Š mėrnym wot-poczintkom, kotryž wón džakowny šwojimaj starschimaj pschihotuje, wón jón šebi šam samješzi. Wy džeczi, čžecze wy, so by šo wam derje šchło a wy dolho žive byle na šemi, jow je pucz i temu pokasany. Čžescz nana a maczer.

2. A wy nannojo, njewabcze šwoje džeczi i hnėwej; ale čžėhńczze je horje w póczčiwosčzi a w napominanju i temu Knjesej. Pawoł to Čžesiskim pišche, pschetož w starym čžasju bėšche woczėhnjenje džeczi najbóle frute a hrube. Na našche wošady by tón japoschtoł šnano hinał pišak, pschetož w našchim čžasju je woczėhnjenje džeczi hušto doščž mjehke a šlabuške. Šo móžnosčzi džeczom ničó šapowjedzicz, wschitko dowolicž — to ma dženkka wjele starschich sa pravu lubosčž pschecziwo džeczom. Hdžž je našch Luther juntrócž prajil: „Ša chzu šwojeho šyna radšcho mormeho widzicz hač njepošlušneho“, dha je w našchim čžasju wot tajkeje kšutnosče malo pytnycz, ale najprjedy je to lube džeczó rjana hrajka, potom w přenich lětach šu to šami jandželjo — ale čžasny šo pschemėnja — napošledk je tajke hubjenje woczėhnjene džeczó hšdž ke kšchczej! Š woczėhnjenju šlušcha mudrosčž a w čžim wona wobšteji, to nam našch japoschtoł jašnje praji.

Njewabcze wasche džeczi i hnėwej abo, kaž w liščze na Kolosiskich reka: njerosšłobcze šwoje džeczi, so bychu myšl a rosom nješhubile. Pawoł i pscheczelniwym woczkom na džeczi šhladuje — wone šu teho Knjesa, kotryž je je lubowak, wumohl, i šebi wołak a požohnowak. Žunja rostlina džescza šo najšepje w šlóncznym šwėtle lubosče poradži. To šu hubjeni woczėhnjerjo, kotšiz šo šnano dolhi čžas wo šwoje džeczó prawje nještaraju, a jo potom še šymnej, frutej wutrobu kšostaja. Šij, kotryž hnėw wodži, wutrobu hórku ščini. Š mozu ty šwoje džeczó ženje i dobremu njedowjedžesh, ale jeno i temu, so šo psched tobu še šwojimi brachami potaja.

Alle tajka lubosčž dyrbi i póczčiwosčzu a napomina-njom i temu Knjesej šjednocžena bycz. Niž wam wasche džeczi pschišlušcheja, ale temu Knjesej. Teho dla nimacze je jeno drasczicz a žiwicz, je tež jako mašchiny wobhladowacz, kotrež maja pjenjesh šašlužicz, ale je woczėhnycz, t. r. še šwėta won čžahnyčž a i temu Knjesej wješcz. A i temu šlušcha powuczenje. Tež drohi kamjen dyrbi šo toczicz, přjedy hač šo w křonje blyščezzi, tež mlody šchtomik ma šo pschijajacz, džiwje hałožki winoweho pjenka maja šo wotrėšacz. Teho dla je telko njepošlušnych džeczi, dofelž je telko njerosomnych starschich. Še to wjele starschich, kotšiz šebi poslušnosť džeczi še šlubjenjemi wukupja, dženkka šakasuja, sčtož wczera dowolicchu, pschikasuja a tola na dopjeljenje pschikasuje njedžerža. Ššchesczianške woczėhnjenje dže šwój wėšty pucz; jeho wotnyšny kónž je tón Knjes. Wone šwój škutk w tym duchu dokonja, kotryž wot teho Knjesa wukhadža a i temu Knjesej wjedže. Wone pyta to ške pschewinycz a to dobre pošylnicž; wone temu džesczu starschiski dom a i dobom Boži dom luby ščini; wone to džeczó i džėlu wodži, ale jemu tež ruzy i modlenju štykuje a to wschitko wone čžini še šwėrnym šłowom a dobrym pschikłodom, teho wėšte, so móž a wješkelosčž a žohnowanje i temu wschemu i wyšoka pschikładža. To je ta dwoja kaseń našcheho japoschtoła: jena sa džeczi, druga sa starscheju.

Duž nawukni šwoju ležiju,

Šo šbože pschińdže do domu. Šamjen.

M. w B.

Słowa nana a maczerje na dźeći, ko wot starschiskeho domu dźelaze.

1. Tim. 1, 18. 19.

Božemje nětk dži wot nana,
Božemje wot maczerje,
Ssyno, dźowka lubowana,
Boži jandžel pschemodź cze.

Zusba wjele spytowanja
Wschědnje směje sa tebję;
Wot wječora hač do ranja
Wulki strach tu s tobu dže.

Szwět a wschitke helste mozy
Stawacž budža na tebję,
So cze sawjedle do nozy
Wychu s prawdy Božeje.

Duž so s mjeczom wobróń t temu,
Wojuj dobre wojeřstwo
Napschecziwo wschemu skemu,
Polny Ducha šwjateho!

Njedaj šebi wěru rubicž,
Niž šej nješech wot doma!
Wóh czi njepscheczelow wubicž
Wschitkich pomhaj s bitwischcža!

Mnosy s domu starschiskeho
Wěru šebi nješechu;
Wrócziču so pač do njeho,
Šhubili, ach, běchu ju.

D duž wostań stejo kručę,
Tak kaž nětk šy stajeny!
Njepntaj ty tajlich pucę,
Niž šu wěry wuřmėwzy.

Sdžerž a škowaj w zusbje šebi
Pšchezo dobre šwėdomnje,
So by Wóh był hnadny tebi
Sako dźěsczu wócęz je!

Wjele jich so šabludžilo
Starschimaj we zusbje je,
Scęžtku prawu wopušcžilo,
Dako so na rospucę.

Ach, tak wutroba nam našcha
Nži pšchi twojim dźėlenju,
Rač naš šwėta strachi trascha,
Niž na tebję nětko du!

Wóh njech wobarnuje namaj
Wschitke twoje krocęle!
Sawjedzenja móz wón škamaj,
Semu porucžamoj cze.

Swarnuj hnadnje dźęczo našche
Luby Wóh we nješechach!
Pšchetož šchtož Wóh šchitowasche,
Nješkasj so we hrėchach.

Maczerna luboscž je wulka, ale Boža luboscž je wjele wjeřcha.

Macž je derje šnacž. Maczerneje luboscže nicžo, haj ani šmjercž hařnyčž njemóže, wona je šhlnišcha dnyli šmjercž. Nješcže, s tajkej šwėrnoscžu macž šwoje šhore dźęczo hlada? Rač rad wona wschitku wuprawu wopruje, hdyž móže s tym šwojemu dźęscžu něfajke polóženje nacžinicž! Tychđeń wot tychđenja šo wona jeho dla španja šdžeržuje. Wona šwoje šhore dźęczo nochze wot nikoho drugeho wobstarane męcž.

Pšched něšcto cžakom pšchińdže jedyn mojich pšcheczelow žyle njenadžizy do wošebneje křęže. Do jstwy stupiwšchi namaka domjazu macž, bohata šnjeni, pódla šhudeho šlėpza šedžo. Bě to jejny šamřny šyn. Šornjo šhubjenemu bě wón daloko do kraja wucžahnył; tola macž rješny: „Tole je mój šyn, lubuju jeho hišchcže!“

Pohladajčę na macž wot 9 abo 10 dźęczi! Šdyž žane s nich w přjecžku dže, šo šda, šo wona tuto jene bóle lubuje, dnyli wschitke druge hromadže. Wychoki šastojnik mi něhdy wo nanje powjedasche, kiž bě jara šly cžłowjek. Macž cžinjėsche, wjelež jeno móžėsche, šo by šo šyn po nanje njeradžil, ale nanowe šnamjo bě šhlnišche. Wón šyna na wschė hrėščne pucę wodžėsche, tak šo bu s njeho prawy šłóštnik. Wón wobeńdže mordarřtwo a bu pšched šud stajeny. Pšchi žylym pšchėřlyšchowanju šedžėsche šrudna šnjeni w šudžėnzy. Bě to jeho macž, kotraž bě nětk s wudowu. Šako šwėdkojo šwoje šwėdczenje pšchecziwo šłóštnikej wuprajichu, šo šdasche, šo to macž wjele bóle do wutrobny rěže, dnyli šyna. Šako bu tón ša winowateho špósnaty a t šmjercži wotšudženy, bě kóždy s wuřudom špokojom a dnyrbjachu jón ša prawy špósnacž. Šenož maczerne luboscž njeshablasche. Wona prošėsche, šo by šo s wuwjedzenjom wuřuda šhwilu cžakalo, bu pač wotpokasana. Šako bě jemu hłowa wotcžata, prošėsche wona wo jeho cžėko, ale podarmo; wón bu, kaž bě to waschnje, na jastnym dworje pohrjebany. Něšcto cžakša pošdžišcho macž šama wumrje, jako bě na šmjertnym kóžu to žadanje wuprajika, šo cžze pódla šwojeho šyna pohrjebana byčž. Wona šo njehanibowasche, šo budža ju ša mordarřowu macž pššnacž. —

Wo mlodej šchottiskej holzy šo powjeda, šo je wótzny dom wopušcžiwšchi w mješcže Glasgowske šo hrėšchnemu žiwjenju podala. Šejna macž ju daloko a šchėroko phtasche, ale podarmo. Ša pošledku wona šwój wobras do tajšej křęže na šcžėnu powiřnyčž do, hdyž móžachu njekničžomne mješcžanske žónske nóžnu hospodu namakacž. Druhy na tón wobras šėdom pohladnychu. Šena žónška pač pšched nim stejo wosta, to je to šamo lube woblicžo, kotrež je junu w mlodosčži na nju pohladowalo. Macž šwojeje dźowki njeje šapomnila ani šwojeho hrėšchneho dźęscža šastorcžila, hewak njeby jejny wobras na tutej šcžėnje wiřal. Bě žyle, jako byšchtej šo maczernej hubje hibalej a ji šchepťakaj: „Wój dom! ja czi wodam a cze hišchcže lubuju.“ Žónška, pšchemožena wot šwojich šacžucžow, šo do hromady šypny. Wona bě tuta šhubjena dźowka. Maczerne hladanje bě ji wutrobu pšchemohlo. Wona šprawnu pošutu dla šwojich hrėchow cžinjėsche a šo pošna rořkacža a hanibowanja do starschiskeho doma wróczi, a macž a dźowka běšchtej šašo šjednocženej. —

Šle wěrcže mi, žana maczerne luboscž šo njemóže runacž s luboscžu Božej; wona šo njemóže méricž s jejnej wyřkofoscžu ani s jejnej hłubokoscžu. Žana macž na žylej šemi njeje šwoje dźęczo tak lubowala, kaž Wóh was a mje lubuje. Pomyšlcže šebi, tajku luboscž je Wóh męcž dnyrbjač, šo je šwojeho Šsyna ša šwět do šmjercže dač! Buch šam s nanom a mėjach jenicžteho šyna. Nětk teho hólčžka wobhladujo na teho nješjeskeho Wótza špominach, kiž je šwojeho Šsyna do šmjercže dač. Š tajku luboscž je Wóh t šwėtej męcž dnyrbjač, šo je Šhryřtuškej ša njón wumrjećž dač!

„Tak je Bóh tón šwět lubował, so je swojeho jeniczkeho narodzeneho Šyna dał, so bychu wschitzy, kiž do njeho wěrja, šhubjeni njebyli, ale wěcne žiwjenje měli.“ To je tak wysoki tekst, so njeje móžno, so t jeho wysołosczi posbėhnyć. Hacz t wysołosczam jeho luboscze došahnyć abo jejne hlubiny wuślėdźić, to njemóžemy. Pawoł so modlesche, so mohł wysołoscź a hluboscź, šchėrołoscź a dołhosź Božeje luboscze pòsnacź, ale wona bėsche wysche jeho pòsnacza. Njebudžemy w njebjesach lėpje a t czišcizim wóczkom do njeje hladacź móž? Moje wóczko so nėtko hižom wjebeli na tuto krašne hladanje a so jo teź wy so mnu smėjecze, halleluja!

Stara, wot wicze potulena, khuda žbnsta w Indistej přeni ras rėczecź sašlyšcha wo lubosczi Božej, kotraž je swojeho jeniczkeho narodzeneho Šyna do šwėta pòškala, pytacź, schtož je šhubjene. Pšchasne kolesto tuta stara wudowa, kotrejež jeniczki šyn bė teź wumrjet, bórny saštajiwšchi, jako mišionarka wo Sesom Šhrystušbu rėczesche, ledžbliwje na kóžde šłowo posłuchasche. Bórny mišionarka wot njeje, kiž bėsche hišcze pòhanfa, woteńdže, ale ludžo sa njej wolachu, so žona sa njej khwata. Š wulkej wobczėžnosczu khora dónđže a chzysche so psched mišionarku, kiž bėsche ji ewangelion pschipowjedala, poklatnyć. Sako dzał sa přeni ras šlyšchane bibliske šłowo pschinješe, schtož bė šebi sa žyly tydžen sašlyžila, mjenujzy 25 pjenješkow. Še šylsami mišionarku, kiž so wobarasche, to wot njeje wsacz, prošesche, so by jo tola wsaka. Wóndano da jedyn bohacź t žyrwinemu twarej 500 hrinow; ale hacź te 25 pjenješkow tuteje khudeje psched Bohom nješbu wjazzy wažile? Schtoha šebi myšlicze? —

Ša czaš poslednjeje wulkeje amerikanseje wójny so do czišczeje wudowineje khėžki ta powjescz pschinješe: „Twój šyn, twoje jeniczke džeczo w šchpitalu czežzy franjene leži.“ Šak maczerňa wutroba teho dla žalosczesche a so starasche a wodnjo a w nozy na nicžo druhe njemyšlesche, khiba na to: ja tam dyrby, dyrby jeho hladacź! Ale njeje wschemu, schtož wojak njeje, šakasane, blisťo khodžicź? A šak chzyla wudowa šynowe lėhwo namakacź? Šak te žalohne wobczėžnosczje šnjescz? Tola maczerňa luboscź so psches žadyn šadžewł wottraschicź njeda. Šara pscheczelnje wona prezidentu Linolna prošy, a šak mohł tón tajku próstwu wotpošacź? Šaj, wona šmė t swojemu khoremu džėcžu. Šak dołhi je pucź t njemu! Šak ji husto dołho czałacź dadža! Škóncznje, škóncznje je jeho pschėbywanje namakane. Ale tu nowy šadžewł do pucza štupi, lėkar je wuprajil, macź njekmė nėtk na žane waschuje t swojemu šynej, njemėr, kotryž mohło jemu to nacžinicź, mohł sa njeho štraschny bycz, haj šmjercź sa šobu cžahnyć. Ale maczerňa luboscź šebi teź tudy radžicź wė. Wona lubi, so nochze žaneho šłoweczka t njemu prajicź, ale so žyle czišche šadžeržecź; duž bu ji dowolene. Mjelcžo wona dó jstwy, hdžež jejne džeczo ležesche, psched jeho blėde cžėlo štupi, woczi bėschtej šandželenej. D hdy by wón wjedzał, so je jeho maczerňa t njemu pschischa — tajti daloki pucź — jeho hladacź, jeho trošchtowacź, wėscze by to t jeho wotšhorjenju šlyžilo. Tola wona džė rėczecź njekmė. Ale nėschto tola šmė, šwoju ruku na jeho horze cžėlo položicź. A špodžiwnje! Sako so luba maczerňa ruka cžėla dótkny, khory, woczi njewocžiniwšchi, w šbóžnym wješelu praji: „D macžė, to je twoja ruka!“ A hlaj, pod hladanjom tuteje mišjeje ruki khory wotšhori. —

Tyšchna wutroba, kiž dyrbišch cžėmne a wobzežne pucze khodžicź a we hlubokej bolosczi škoržisč: ruka Šnjesowa nade mnu czežzy leži, budž štrošchtna! Hišcze khwilu, duž so czi khwatajzy wėczna luboscź pschibliži, cze trošchtowacź, šak macź džeczo trošchtuje. A hdyž šebi to najmjene myšlišch, šėńdže czi pomoz a mišy trošcht t wysołoscze cze wofschewi, so t džaknyimi šylsami prajisč: „Wótcze, to je twoja miša ruka!“ Šnjesowa ruka šrani, ale teź wobala.

J.

Abba, luby Wótcze!

Šak ptafa na leczenju, tak špòsnajesch šchėscžijana na modlitwje. Šak dołho hacź so nėchtó po džėczazy wachnyju modlicź njemóže, njeje so wón hišcze do šwobody Božich džeczi šacžisčczał, ale šteji pod šakonjom a jeho poklecžom. Šchtóž pať je psches wėru do šwobody, nam psches Šhrysta pschihotowaneje, šastupil, je teź Duchu džėczatstwa doštal, kiž woła: Abba, luby Wótcze! „Wótcze, ja so czi džakuju, so šy mje pschijał,“ tak rėka přeni wuras psches Duchu t nowa narodzeneho džėscza; „daj mi móž, Wótcze, t šynjenju na šnustkownyh cžłowjeku“, modlitwa šłabeho; „džerž mje, Wótcze“, próstwa šhabłazeho; „wodaj mi, Wótcze“, šdychowanje wot šmylka pschėkhwataneho; „Wótcze, do twojeju rukow poruczam swojeho ducha“, modlenje domšhwatazeho džėscza. Šak šteji t twojej modlitwu? Ty šy tu krašnu přjednoscź doštal, t wėcznemu Bohu „Ty“ prajicź. Šak ty tu šamu wužiwasch?

F

Dopomnjeńka t džėczatstwa.

Džowfa wošebneho šastojnika mějesche wscho, schtož trjebasche. Wona wužiwasche dobru wucžbu, rjane drašty, a dołež bė jeniczke džeczo šamožiteju šarischeju, bu jej kóžde pschecze dopjelnjene. Šrudoba ju žana njepodeńdže a šady jejneho jašneho cžėla njebdlesche ani jeniczkeje khutnišcheje myšle.

Šara mloda so woženi a šbože bu jej do mandželstwa šobu šwėrowane. Šėdma bė lėto ženjena, so ras na šanjach šymy namrė a na šahorjenje płuzow škhori. Šyna ju šchafesche a jejny štary, šwėrny lėkar štejesche štaroscžiwny pschi jejnym kóžu. Šejny mandželški bė na nėschto njedžel na hońtwu šapucžował, a wona njewjedžesche, hdže wón runje tehdy bėsche. Šejnej šarschej pať w Štalskej pschėbywaschtej. Šak bė se šwojimi šlyžobnyimi šama. Wšcho so cžinjesche, so by so jej pomhało, a wona so teź wobarasche, so šmjerczi poddacź. Žiwjenje bė tola tak rjane, šak dha by so jej tak mlodej wumrjecź chzycź dyrbjako?

Tola khorošcź so pohóršchi. Duž tón štary lėkar jejnu ruku pschimny a t placžitym hłokom t njej džėšche: „Nėtko so modlcze, pschetož t Wami na kónz džė!“

Młoda žona nastrožana swojej woczi šchėrofo wotewri a džėšche: „Šso modlicź? Ach, to ja njemóžu; to mje tola ženje ničtó wucžil njeje!“ Mucžna šwoju hłowu šašo na mjehki šahłwł položil, a na nju so hladašche, jako by so na nėschto dopomnicź chzyla. A nėtko bė, šak by se šona wotucžila; wona štykny ruzhy a t cžichim hłokom špėwasche:

D Šej, moja pata,
Mi t pschifrywanju data,
Šhrėj šwoje kurjatkó.
Šdyž rosdaja cžert khlamu
A šwėt mi rhye jamu,
Dha šdžerž ty šwoje džėczatko!

To bė ta modlitwa, kiž bė ju nėhdy jejna pėštoncža nawucžila. Dołhe lėta bėchu mjes tym šaschle. A tuta modlitwa bė šebi pucź namakala pschese wschė wješela a radošcze teho džėscza, a nėtko, hdyž bė wscho šbože nimo a ani mandželški ani nan a macź pschi njej njebėchu, tuta modlitwa psched nju štupi, so by šebi ta mrežaza t njej wofschewjenje w šmjertnym bėdženju nacžrėla.

To najlėpsche, schtož bė mėla, jej njebė bohata macź, ale khuda pėštoncža dała.